

Чай з метеликом

Наталія Дзюбенко-Мейс

В нічного міста тихім закапелку
Присяду на скуйовджену траву,
У мене чаювання із метеликом
Під музику бентежну, вітрову.

З весни тієї тут усе інакше,
Вже дерева, і діти підрости...
Весняний парк, неначе повна чаша
У кольорових крапельках смоли.

А ми удвох. І пахне матіола,
Клопочеться дрібнесенький ручай,
І незабудки все кружляють колом,
Давай і їх запросимо на чай.

Мені б ковточок весняного духу,
Твоїх крилат роздолля золоте,
Я пісню розпочну, а ти послухай:
В нічному небі папороть цвіте,

Магічні тіні ковзають між нами,
А там вгорі зірок переполох...
Життя коротке, але довга пам'ять,
Як поділити нам її на двох?

Не відлітай. У нас часу дещиця,
Твій вік стіка як крапелька роси,
І незабудки пахнуть, і живиця,
А вітрової ружі голоси

Розхитують важкі брунатні стебла,
За крила ухопилося зірча
Ніяк не хоче повертатись в небо
І залишати недопитий чай...

Наталія Дзюбенко-Мейс